

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Meditationes Et Recollectiones Animæ, Per decendialia
Exercitia Deo suo Vacaturæ**

Finetti, Bernardo

Augustæ Vindellicorum, 1690

Dies Decimus. De bonitate, perfectione, & magnâ sanctitate, quâ eminere
debet Sacerdos.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60556](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60556)

ne pro Christo & tamen honorem ejus tam parum curatis, toti in commoda vestra intenti. Quid non supplicij vos exspectabit? Considera hæc frequenter, mi Sacerdos, & quare occasiones emendandi vitam tuam ad normam & præscriptum Christi JESU æterni Magistri tui, stude non tantum bonus sed perfectus esse Sacerdos.

DIES DECIMUS.

De Bonitate, Perfectione, & magnâ Sanctitate, qua eminere debet Sacerdos.

Erūitur hæc doctrina ab ijs, quæ supra dicta sunt.

PUNCTUM PRIMUM.

INfinitæ sunt rationes & motiva, quæ obligant Sacerdotem ad vitam sanctam & perfectam, solum quippè Sacerdotis nomen divinum quid & cœleste sonat, quemadmodum placuit Concilio Sardicensi: *Divinum atque imprimis venerandum Sacerdotis nomen, & hoc ex eo utique capite, quod nec tractet, nec occupatus sit Sacerdos in alijs quàm cœlestibus, uti observavit S. Jo. Chry-*
l. 3. de Sacramentis. Sacerdotium in terrâ quidem peragitur, sed in cœlestium ordinem revocatur. S. Bernar-

Bernardus penitiùs propositurus Sacerdotum dignitatem dialogum instituit, ubi eis ob oculos ponit, quòd transcendant Regum & Imperatorum Majestatem: *Quarta prerogativa Ordinis vestri pratulit vos Regibus & Imperatoribus.* At quid terrenam dignitatem adducimus? Plus dicam: *Pratulit vos Angelis, Archangelis, Thronis & Dominationibus.* Quemadmodum Christus Dominus humanum genus redempturus assumere voluit semen Abrahamæ, & non naturam Angelorum, ita consecrationem corporis & sanguinis sui committere voluit non Angelis, sed hominibus, & quidem solis Sacerdotibus. Unde perfacilè dignosces, quanta sanctitas in Sacerdote requiratur. *Primarium, quod Sacerdotem ad perfectionem obligat, est unio, quam habet cum Christo, per Ordinem enim sacrum effectus est frater, & individuus socius, Christi Jesu omnia alia respiciens, & soli huic divino Ministerio se devinciens; atque hæc unio est perennis & æterna, cum Sacerdos sempiternum habeat Sacerdotium.* Quemadmodum igitur Christus Dominus totus est Sanctus & immaculatus; ita & Sacerdos omnibus virtutibus debet esse instructus, ut Sanctitas ubique eluceat: Sanctitas respectu Dei, Sanctitas respectu sui ipsius, Sanctitas respectu proximi; & hoc, quod juxta S. Ambrosium sit *Dux Sanctitatis.*

S. Bern-
ard. ad
Past. in
Synod.

ram pa-
intenti.
Confi-
c quare
ad nor-
æterni
nus sed

IS.

e, &
debet

ua

M.

æ obli-
tam &
tis no-
nemad-
Divi-
cerdote
od nec
in alijs
Chry-
mpera-
tur. S.
Bernar-

tatis. S. Isidorus obligationem Sacerdotum in summam redigit dicens: *Qui in erudiendis atque instituendis ad virtutem populi praeerit, necesse est, ut in omnibus sanctus sit, & in nullo reprehensibilis habeatur.*

AFFECTUS.

PEccator sum, O mi Deus! & tamen debere esse sanctus, tot capitibus ad Sanctitatem obligatus. O anni vitae meae malè consumpti! O menses! O dies! O momenta malè collocata! Pro eo, ut me impenderem acquisitioni virtutum, reperio me semper in vitia procliviorum. Erravi, O Deus meus! Peccavi, non nego, cœcus fui. Nimiùm, ah! nimiùm indulsi passionibus meis! quæ cum & ipsæ cœcæ fuerint, non poterunt me deducere nisi in tenebras culpæ. Ignosce mihi, O Domine mi! emendabo enim in melius, & lumine gratiæ tuæ non errabo ampliùs à viâ, sed incedam semitam sanctitatis, & spiritui me penitus consignabo.

Fructus & proposita.

Efficax emendationis propositum suadebunt, seu potiùs inculcabunt verba S. Jo. Chrysostomi, qui ait. *Necesse est, Sacerdotem sic esse purum, ut, si esset in cœlis collocatus, inter cœlestes illas virtutes meditari staret.*

staret. Vult insuper prælibatus Sanctus, & tantam puritatem, ac Sanctitatem in Sacerdote exigit, ut eum Soli compareat; quemadmodum igitur iste pulcherrimos suos radios in omnes effundit & omnes illuminat; ita & Sacerdos præclarissimis virtutum radijs ubique splendescere, omnesque irradiare tenetur, ut adeò cum S. Paulo passim protestari possit: *Vivo ego jam non ego, sicut verò in me Christus*, quæ omnia haud dubiè fervorem excitabunt in Sacerdote, majori studio perfectioni insistendi. Turpe profectò est, videre Sacerdotem Christo Sanctorum omnium Sanctissimo esse associatum, & tamen peccatis esse immersum. Item obligatum esse, ut Christo lucretur animas, omnesque salvas faciat, & ad Sanctitatem perducat, ipsummet verò damnatum, & plenum iniquitate. Pervertere, O Sacerdos! & propone non tantum linguâ, sed & intimis tui cordis repagulis seriò posthac reemendare, & vitæ Sanctitati incumbere.

Ad Gal. 2.

PUNCTUM SECUNDUM.

CONSIDERA, Sanctitatem in Sacerdote requisitam tribus punctis comprehendì.

Primum est: ut longissimè absit ab omni peccato etiam levi, & ab omni imperfectione, si cupiat esse similis Christo, qui & ipse longissimè absuit ab omni, etiam minimâ, imper-

• li 5 • imper-

- imperfectione, ut adeò solus dicere poterit: *Quis ex vobis arguet me de peccato?* Cùm per naturam impeccabilis fuerit, & segregatus à peccatoribus, quemadmodum S. Paulus de ipso locutus est. Secundum est, congeries quædam omnium virtutum, quam deducimus cum unione cum Christo, *in quo sunt omnes thesauri sapientiæ & scientiæ Dei.* Tertium, ut non subsistat in purâ virtutum possessione, sed ut possideat in gradu eminenti, quemadmodum fuerunt illæ in Christo Jesu, quæ fuerunt eminentes in gradu heroico & perfectissimo. Humilitas profundissima, cùm humiliasset se usque ad mortem. Obedientia perfectissima, cùm mori prælegisset quàm virtutem hanc amittere: *factus obediens usque ad mortem.* Caritas tam ardens, ut pro suis inimicis mori & orare voluerit: *Pater dimitte illis.* Considera igitur, quàm Sacerdotes debeant esse perfecti & sancti, quàm nihil debeant desiderare, nisi perfectam adimplentionem divinæ voluntatis; quàm denique puritati conscientiæ studere debeant. Dicitur de Sacerdotibus nostris, quòd *Deus elegerit Sacerdotes sine maculâ voluntatem habentes in lege Domini.* Ille est perfectus Sacerdos, qui est purus, qui ob-servans est legis divinæ, qui intendit in omnibus exactè adimplere divinam voluntatem.

AFFE

AFFECTUS.

O Redemptor mi! quàm agnosco me indignum Sacerdotem, quia tam diversus sum à te, qui es norma Sacerdotum! Exulat puritas, deest omnis Sanctitas, clamant adversum me peccata mea, quomodo igitur assimilabor tibi, O mi JESU! qui es speculum sine maculâ? O Deus meus! quàm me confiteor miserabilem, dum privatim me video *hæc* virtutum congerie, quæ tamen cuilibet Sacerdoti summè est necessaria. O timor & tremor, ubi estis? dum altare cogito, ne dicam, ubi ad aram progredior? Mirumne esset, si severissimus Vindex indignum arceret, & cum nequissimo illo convivâ in infernum detruderet, cum æque mihi ac ipsi desit vestis nuptialis, quæ est perfecta virtutum possessio? O oculi mei ubinam sunt amarissimi lachrymarum rivuli, quibus vestis meæ maculas abluam, & totus mundus huic epulo assideam? Tuum est, O mi, JESU! solvere fontes lachrymarum. Tuum est mundare, tuum adornare animam meam. Ergò lava me, O mi JESU! totum cor meum reple tuâ sanctâ gratiâ, corrige, dirige, instrue.

Fructus & proposita.

Ingredjatur Sacerdos intima cordis sui, & bene consideret, an virtutes illas possideat.

deat, quæ reperiuntur in Christo. Videat, an non prædominetur aut regnet peccatum mortale vel veniale, an sit à societate peccatorum alienus. Disquirat, an in ipso sint virtutes illæ, quibus Christus coruscat: humilitas videlicet, patientia, mortificatio, obedientia, charitas &c. & cum viderit se destitutum omni virtute, eliciat actus desiderij erga illas, proponat toto conatu eandem adeptioni invigilare.

Norint proinde omnes Sacerdotes, quòd ad magnam Sanctitatem sint obligati, nec dicere audent Sæculares ad miorem se obstringi quàm Regulares, sciant potiùs, S. Ildororum Palustotam non tantùm exigere æqualem perfectionem, sed majorem: *Eos, qui Sacerdotum munere funguntur, sanctiores & puriores illis esse oportet, qui ad montes se contulerunt, id est, Religiosis.* Hinc Sacerdos continuò conscientiam suam mundare debet, & procurare, ut se abstrahat ab inordinatis affectibus, & omnibus illis, quæ possunt maculare animam. Exerceatur continuò in abnegatione propriæ voluntatis, mortificet suas passiones, supportet cum patientiâ quidquid in contrarium acciderit, foveat ardens desiderium comparandi omnes virtutes; Meminerit frequenter verborum S. Pauli, quibus Corinthios suos ad studium perfectionis animavit: *Mundemus nos ab omni in-*

2. Cor.

6.

quina-

quinamento carnis & spiritus, perficientes Sanctificationem in timore Dei.

PUNCTUM TERTIUM.

PRO dictarum meditationum conclusione reassume obligationes, quibus Deo obstrictus est Sacerdos. Cogitet se ingens debitum contraxisse, cum enim præ tot alijs electus fuerit ad tantam dignitatem, tantisque favoribus cumulatus, clarum est, Deo summopere propterea obligatum, quanto si quidem majora sunt beneficia, tanto major est obligatio gratitudinis, nec dubium, quin majorem rationem reddere debeat, qui quinque talenta accepit, quam qui tantum duo, quod dudum Mundo patefecit S. Gregorius Papa: *Cum augentur dona, rationes etiam crescunt donorum.*

Hom.

9. in

Evang.

Considera ulterius, quod S. Leo Papa pateternè Sacerdotibus insinuat. *Tam excellens est Sacerdotum electio, ut, que in alijs Ecclesie membris non vocantur ad culpam, in illis tamen habeantur illicita.* Et S. Jo. Chrysostomus: *Neque enim peccati magnitudinem, sed peccantis potius dignitate peccatum omnes metiuntur.* Ex quibus concludere, si talis, & tanta sit dignitas Sacerdotum, quam graves futuræ sineorum culpæ.

Epist. ad

Anast.

Considera etiam, quanto timore debeat vivere Sacerdos, quantaque advertentiâ functiones

ctiones

ctiones suas obire, si enim tam graves sunt rationes, quas Deo debet reddere pro gratijs ab eo acceptis, gravi haud dubiè timore concutiatur. Unica sola sententia S. Joan. Chrysofomi justissimum timorem omnibus incutiat. Ubi cordialiter & sinè exaggeratione loquitur: *Non temerè dico, sed ut affe-*

Hom. 3. Etus sum & sentio: Non arbitror Sacerdotes de Sa- multos esse, qui salvi fiant, sed multo plures, qui cer. c. 11. pereant. Nec minori fulminè prorumpit S. Augustinus: istis temporibus non est res facilior & jucundior hominibus, quàm obtinere officium Episcopi, Presbyteri vel Diaconi, sed coram Deo non est res hac miserabilior, tristior, & damnabilior.

Considera nunc, quantà cautelà debeant quæri, & acceptari hæ dignitates. Unde accuratè ponderandum est, priusquam ad hos gradus ascendatur; sublimes enim sunt, &, nisi sollicitè observentur, evidens & æternam præcipitium minantur.

AFFECTUS.

Quid tandem erit, Anima mea, quæ hunc honorem, & gradum conscendisti, & tamen non considerasti tuas obligationes? Quid ages in die iudicij, quando Dominus tuus justus & rigorosus Iudex rationem à te exiget, quomodo officium tuum exercueris? O me miserum! O quàm gradu

gradu terribili me aggredietur timor ille in mortis articulo, & in die iudicij, quem tamen in vitâ contempsi & non curavi! O quàm doleo, non satis considerâsse obligationes meas! Ah! Anima mea, si Sacerdotes magni spiritus ad eò timuerunt, & ad eò dignitates istas fugierunt, quid fiet de me? Ah Deus meus! conijcio me in sinum misericordiæ tuæ, & tanti ausûs humillimam veniam imploro. O Jesu mi! *confige timore tuo carnes meas.* Conbure & in favillos redige omnem me ipsius existimationem; suscita perfectam humilitatem, & transige cor meum gladio timoris tui, ut his ictibus castigatus effugiam rigurosos ictus in die iudicij, qui æternùm durant.

Fructus & proposita.

Dilcant Sacerdotes vivere in timore sancto, & benè ponderare obligationes suas. Nec sacro altari appropinquent, nisi sacro horrore concussi. Cogitent, in quàm propinquo damnationis periculo versentur, si vocationi suæ non responderint. Hæc una cogitatio plurimos sanè & sanctissimos quosq; absterruit à tanti, & tam honorifici muneris susceptione. S. Franciscus Seraphicus humilitatis semper studiosissimus persuaderi nequijt, ut à Diaconatu ad Sacerdotij cœmen progredieretur, deterritus à puritate, quam Angelus per vasculum aquæ,

aquæ,

aquæ, quod in manu tenebat, à Sacerdote requisivit, eique necessariam asseruit. S. item Hilarion, S. Arsenius, S. Antonius, S. Macarius, & S. Benedictus, eodem hoc timore moti, fugerunt hanc dignitatem, quibus accessit S. Abbas Theodorus, qui idem, cum esset Diaconus, noluit hoc officium exercere, indignum se reputans. Meus gloriosissimus S. Patriarcha Cajetanus, qui, licet tam esset perfectus, ut passim sanctissimus, & spiritualissimus, & devotissimus audiret, nihilominus diem illum, quo ordinatus Sacerdos, vocavit diem magnæ suæ superbiæ. Quæ omnia documento sint omnibus Sacerdotibus, ut & ipsi in sancto timore vivant, procurentque saltem angelicè vivere, si eos superare nequeunt, quos tamen dignitate excedunt. Pauperes Sacerdotes, qui idcirco Sacerdotium ambiunt, ut pingues beneficiorum Ecclesiasticorum redditus sibi comparerent, non autem, ut honor Domini augeatur, & in fidelibus crescat, tales evidentè demonstrant, plus se corporis, quàm animæ, bona pensare. Corpus impinguant, & animam destruunt, animam æternis flammis addicunt, ut exiguo tempore carni, benè sit.

Stultitiâ in omne ævum nunquam
fatis deploranda.

* * *

F I N I S.